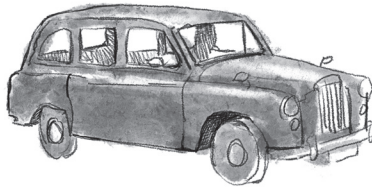

1

SARA

Op een donkere winterdag, toen er in Londen een dichte mist hing, zo dicht dat de straatlantaarns aan waren en er in de etalages overal licht brandde, reed een klein meisje in een taxi stapvoets door de straten van die grote stad. Ze zat met opgetrokken benen naast haar vader en keek naar de voorbijgangers die zich langs de winkels haastten. Wat zochten ze daar met dit weer?

Sara Crewe was pas zeven, maar kon zich niet herinneren dat ze ooit *niet* had nagedacht over grote mensen en hun vaak onbegrijpelijke wereld.

Ze dacht terug aan de lange reis vanuit Bombay die ze met haar vader had gemaakt op een groot zeeschip: aan de Indiase bedienden die geruisloos heen en weer liepen en aan officiersvrouwen die lachten om wat ze zei. En ze bedacht hoe vreemd het was geweest om na haar leven in India plotseling midden op de oceaan te zijn en weer even plotseling door straten te rijden waar het overdag haast net zo donker was als 's nachts. Verward kroop ze dicht tegen haar vader aan.

‘Papa,’ zei ze bijna fluisterend: ‘Papa.’

‘Wat is er, lieveling?’ vroeg kapitein Crewe, en hij sloeg zijn arm om haar heen. ‘Waar denkt mijn kleine Sara aan?’

‘Is dit *de plek*?’ fluisterde Sara, terwijl ze nog dichter tegen hem aan kroop. ‘Dit hier, papa?’

‘Ja, kleintje, we zijn er. Eindelijk.’

Zijn stem klonk vrolijk maar ze hoorde dat hij verdrietig was. Het leek jaren geleden dat hij haar voor het eerst had verteld over *de plek*, zoals zij het daarna altijd had genoemd. Omdat haar moeder was gestorven bij haar geboorte, had ze die nooit gekend of gemist. Haar jonge, knappe, vrolijke vader was voor haar de enige op de hele wereld geweest. Ze waren altijd zo veel mogelijk samen en dol op elkaar.

Sara wist dat haar vader rijk was en dat zij zelf later ook rijk zou zijn – dat had ze horen zeggen als mensen dachten dat ze niet luisterde. Wat *rijk zijn* precies betekende wist ze niet. Ze had altijd in dezelfde mooie bungalow gewoond en was gewend aan veel bedienden die eerbiedig voor haar bogen, haar *Missie Sahib* (kleine mevrouw) noemden en haar in alles haar zin gaven, aan speelgoed om zich heen en huisdieren en een *aya* die haar verzorgde en vertroetelde, maar dat zoiets bij rijk zijn hoorde, kwam niet bij haar op.

Er was maar één ding geweest dat haar altijd had dwarsgezet en dat was *de plek*. Daar zou ze op een dag naartoe moeten.

Zodra kinderen van Europese ouders in India oud genoeg waren, werden ze naar een kostschool gestuurd – meestal ergens ver weg in Frankrijk of Engeland. Ze had hun vaders en moeders horen voorlezen uit brieven die ze uit zo’n kostschool stuurden en kwam er steeds meer achter wat haar te wachten stond.

Ook al waren de verhalen van papa over de grote zeereis en over Engeland, *de plek*, waar hij en mama vandaan kwamen, nog zo aantrekkelijk, ze was bang dat hij daar niet lang bij haar zou blijven.

‘Kun je ook niet in Engeland komen wonen, papa?’ had ze gevraagd toen ze vijf was. ‘Kun je niet net zoals ik naar die kostschool gaan? Ik help je wel.’

‘Ach, je hoeft er niet lang te blijven, kleine Sara,’ had hij toen gezegd. ‘Je gaat naar een mooi huis waar veel andere kleine meisjes zijn, net zoals jij, en jullie kunnen daar fijn met elkaar spelen. En ik kan je boeken sturen, stapels boeken. De tijd zal zo snel voorbijvliegen, dat het nog geen jaar lijkt als je alweer terugkomt, oud en wijs genoeg om een beetje voor je papa te zorgen.’

Daar had ze graag over nagedacht. Over teruggaan naar India om het voor haar vader gezellig te maken; met hem samen te praten en boeken te lezen! Ja, dat zou ze het liefst van alles willen. Dus als ze naar *de plek* moest om dat te bereiken, vooruit dan maar.

Om andere meisjes gaf ze niet veel, maar als er genoeg boeken waren, kon ze het overal wel uithouden. Ze hield meer van boeken dan van wat ook, en was altijd bezig met het verzinnen van eigen verhalen. Soms had ze zo’n verhaal aan haar vader verteld, en hij had dat net zo leuk gevonden als zij.

‘Ach, papa,’ zei ze zachtjes, ‘nu we hier eenmaal zijn, moeten we ons er maar bij neerleggen.’

Hij lachte om haar plechtige woorden en kuste haar.

Zelf had hij er meer moeite mee dan zij, maar dat hield hij zorgvuldig voor zich, al beseftte hij hoe eenzaam hij zou zijn als hij in India zijn bungalow binnen zou lopen zonder dat Sara in haar witte jurk naar hem toe kwam rennen om hem uitbundig te begroeten. Dus hield hij haar nog zo lang mogelijk vast tot de taxi het grote plein op reed met het huis waar ze moesten zijn.

Het was een bakstenen gebouw, precies zoals alle andere huizen in de rij, maar met op de voordeur een glimmende koperen plaat waarop in zwarte letters stond:

**JUFFROUW MINCHIN
KOSTSCHOOL EXCLUSIEF
VOOR JONGE DAMES**

‘We zijn er, Sara,’ zei kapitein Crewe, en hij liet zijn stem zo vrolijk mogelijk klinken. Daarna hielp hij haar uit de taxi en ze liepen de treden van de stenen stoep op om aan te bellen.

In de hal zag alles er gepolijst uit – zelfs de rode wangen van het maangezichtje op de grote klok in de hoek hadden iets kils door een gladde vernislaag. En in de salon waar ze werden binnengeleid leek alles vierkant, de tafels, de leunstoelen en zelfs de klok op de marmeren schouw. Sara ging op een stoel zitten en keek onderzoekend om zich heen.

‘Ik vind het hier niet prettig, papa,’ zei ze. ‘Maar ik zal doen alsof ik een dappere soldaat ben die vecht voor zijn land.’

Kapitein Crewe schaterde het uit. Het verveelde hem nooit naar Sara te luisteren.

‘O, mijn kleine Sara,’ zei hij. ‘Wat moet ik beginnen als ik niemand meer heb die zulke verstandige dingen tegen me zegt? Niemand anders kan dat zoals jij.’

‘Maar waarom moet je er dan om lachen?’ vroeg Sara.

‘Omdat je zo leuk kijkt als je ze zegt,’ antwoordde hij. En plotse-
ling nam hij haar in zijn armen en kuste haar.

Op dat moment kwam juffrouw Minchin de kamer binnen. Ze leek op het huis, vond Sara, lang, saai en hoekig en ze had koude, visachtige ogen en een koud, visachtig lachje. Dat veranderde meteen in een overdreven brede glimlach toen ze Sara en kapitein Crewe zag. Ze wist van de dame die haar school bij hem had aanbevolen, dat de jonge officier steenrijk was en veel geld zou willen uitgeven voor zijn dochtertje.

‘Het is een groot voorrecht om voor zo’n mooi en veelbelovend kind te zorgen, kapitein Crewe,’ zei ze, terwijl ze Sara’s hand pakte. ‘Lady Meredith heeft me verteld dat ze heel intelligent is. Een slim kind is een aanwinst voor een school zoals die van mij.’

Sara staarde juffrouw Minchin strak aan.

Waarom zegt ze dat ik een mooi kind ben? dacht ze. Ik ben helemaal niet mooi. Kleine Isobel van kolonel Grange in India, die is mooi. Die heeft roze wangen met kuiltjes en lang goudachtig haar. Ik heb maar kort haar, gewoon zwart, en groene ogen; en ik ben mager als een lat. Ze kan me nog meer vertellen. Dat mens staat papa te vleien.

Sara had gelijk wat het laatste betreft, maar ze was zelf beslist niet lelijk, al leek ze niet op Isobel Grange. Ze had een heel eigen manier van doen en een grappig gezicht. Ze was lang voor haar leeftijd, haar donkere haar krulde aan de punten en haar ogen waren groot, groengrijs en met lange, zwarte wimpers. Al hield ze zelf niet van de kleur groen, veel andere mensen juist weer wel.

Ik zou liegen als ik zei dat zij mooi was, dacht ze, en ik zou weten dat ik loog. Ik geloof dat ik net zo lelijk ben – maar dan op mijn manier. Waarom zei ze dat?

Toen ze de vrouw wat langer kende, kwam ze erachter dat juffrouw Minchin altijd hetzelfde zei tegen elke vader of moeder.

Sara stond bij haar vader en luisterde terwijl hij en juffrouw Minchin praatten. Ze was naar deze school gebracht omdat de twee dochtertjes van lady Meredith daar waren opgeleid, en omdat kapitein Crewe veel respect had voor lady Merediths ervaring.

Sara zou geen gewone leerling worden, haar vader wilde dat ze een speciale behandeling zou krijgen. Ze zou een mooie slaapkamer en zitkamer voor zichzelf krijgen, een pony en een koets, en een dienstmeisje om de plaats in te nemen van de ayah die haar verzorgster in India was geweest.

‘Over haar opleiding maak ik me geen zorgen,’ zei kapitein Crewe met zijn vrolijke lach, terwijl hij Sara’s hand vasthield en streelde. ‘De moeilijkheid zal eerder zijn om haar niet te snel en te veel te laten doen. Ze zit altijd met haar neus in boeken. Ze leest ze niet, juffrouw Minchin; ze verslindt ze. Ze is altijd hongerig naar nieuwe boeken en ze leest ook boeken voor volwassenen – dikke studieboeken over Franse en Duitse en Engelse geschiedenis en biografieën en dichtbundels, en noem maar op. Trek haar weg van haar boeken als ze te veel leest. Laat haar ponyrijden in het park of een nieuwe pop kopen. Ze zou meer met poppen moeten spelen.’

‘Papa,’ zei Sara. ‘Als ik meer dan één pop had, werd me dat al te veel. Poppen moeten hartsvriendinnen van iemand zijn. Alleen Emily kan mijn hartsvriendin worden.’

Kapitein Crewe keek naar juffrouw Minchin en juffrouw Minchin keek naar kapitein Crewe.

‘Wie is Emily?’ vroeg ze.

‘Vertel het zelf maar, Sara,’ zei kapitein Crewe glimlachend.

Sara’s groengrijze ogen lichtten op.

‘Ze is een pop die ik nog niet heb,’ zei ze. ‘Een pop die papa voor me gaat kopen. We moeten samen gaan zoeken om haar te vinden. Ik heb haar Emily genoemd. Ze wordt mijn vriendin als papa weg is. Ik wil dat ze dan met mij over hem praat.’

De grote, visachtige glimlach van juffrouw Minchin werd weer slijmerig. ‘Wat een origineel kind!’ zei ze. ‘Wat een lief klein meisje!’

‘Ja,’ zei kapitein Crewe, terwijl hij Sara naar zich toe trok. ‘Ze is een lief klein meisje. Zorg goed voor haar, juffrouw Minchin.’

Een paar dagen logeerde Sara met haar vader in een hotel; ze bleef bij hem tot hij weer naar India vertrok. Samen gingen ze naar veel grote winkels en kochten van alles. Veel meer dan Sara nodig had.

Kapitein Crewe wilde dat zijn dochttertje alles had wat zij mooi vond en alles wat hij zelf mooi vond, dus vulden ze samen een ruime kledingkast met fluwelen jurkjes afgezet met kostbaar bont, kanten jurkjes, geborduurd jurkjes, mutsjes, petjes, hoedjes, hermelijnen jassen en polsmofjes, plus dozen vol handschoentjes, zakdoekjes en zijden kousen in zulke hoeveelheden, dat de beleefde verkopers achter de toonbanken tegen elkaar fluisterden dat het vreemde kleine meisje met de grote, ernstige ogen minstens een buitenlandse prinses moest zijn of misschien wel het dochttertje van een Indiase *rajah*.

Op het allerlaatst vonden ze Emily. Voordat het zover was, liepen ze heel wat speelgoedzaken af en bekeken rijen poppen.

‘Ik wil dat ze eruitziet alsof ze niet echt een pop *is*,’ zei Sara. ‘Ik wil dat ze eruitziet alsof ze *luistert*. Het probleem met poppen is, papa...’ Ze hield haar hoofd opzij en dacht na terwijl ze het zei: ‘Het probleem met poppen is, dat ze nooit lijken te *horen* wat je zegt.’

Dus ze keken naar grote en kleine poppen, naar poppen met bruine ogen, met blauwe ogen, naar poppen met zwarte krullen, met gouden vlechten, poppen die aangekleed waren en poppen die niet aangekleed waren.

‘Weet je wat,’ zei Sara toen ze er een onderzochten die nog geen kleren aanhad. ‘Als Emily, wanneer ik haar vind, geen jurk heeft, kunnen we haar naar een naaister brengen en kleren op maat laten maken. Die zullen veel beter zitten als ze eerst gepast worden.’

Na heel wat teleurstellingen besloten ze alleen nog in etalages te kijken en de taxi achter hen aan te laten rijden. Ze waren er al heel wat gepasseerd zonder zelfs maar naar binnen te gaan, toen ze bij een winkeltje kwamen dat op het oog niet veel goeds beloofde, maar plotseling bleef Sara daar stokstijf staan en greep de arm van haar vader.

‘O, papa!’ riep ze. ‘Daar is Emily!’ Ze kreeg een kleur en haar groengrijze ogen lichtten op alsof ze iemand herkende.

‘Ze zit daar echt op ons te wachten!’ zei ze. ‘Laten we gauw naar binnen gaan.’

‘Lieve help,’ zei kapitein Crewe. ‘Ik heb het gevoel dat we iemand moeten vinden om ons aan haar voor te stellen.’

‘Jij moet mij voorstellen en ik zal jou voorstellen,’ zei Sara. ‘Maar ik kende haar meteen, dus waarschijnlijk kent ze mij ook.’

Misschien was dat zo. Emily had absoluut een heel verheugde uitdrukking in haar ogen toen Sara haar optilde.

Ze was een grote pop, maar niet te groot om gemakkelijk mee te kunnen nemen; ze had krullend goudbruin haar, dat als een mantel om haar heen hing en haar ogen waren diep, helder, grijsblauw, met zachte, dikke wimpers. Echte wimpers, geen geverfde lijntjes.

‘Kijk,’ zei Sara, terwijl ze de pop op schoot hield en bleef aankijken. ‘Zie je wel, papa, dit is Emily.’ Dus Emily werd gekocht en meteen naar een kinderkledingwinkel gebracht en opgemeten voor een garderobe net zo groot als die van Sara zelf. Zij kreeg ook kanten en fluwelen en mousseline jurken, en hoedjes en jassen en prachtig met kant afgezet ondergoed, en handschoentjes en zakdoeken en bont.

Kapitein Crewe zou het winkelen een feest hebben gevonden, als maar niet die verdrietige gedachte door zijn hoofd was blijven spelen, dat hij nu heel gauw gescheiden zou worden van zijn kleine kameraad.

Die nacht stapte hij uit bed, en ging nog even staan kijken bij Sara die sliep met Emily tegen zich aan. Haar zwarte haar lag uitgespreid op het kussen en Emily’s goudbruine haar krulde er doorheen. Allebei droegen ze een met kant versierde nachtjapon en allebei hadden ze lange wimpers die op hun wangen omhoog krulden. Emily leek

zo op een echt kind dat kapitein Crewe blij was dat ze daar nu lag. Hij zuchtte diep.

‘O, kleine Sara!’ fluisterde hij. ‘Ik geloof niet dat je weet hoe erg papa je zal missen.’

De laatste dag dat hij in Londen was, nam hij Sara mee naar de kost-school en liet haar daar achter. Hij legde juffrouw Minchin uit dat zijn advocaten, de heren Barrow & Skipworth, zijn zaken in Engeland behartigden en haar alle adviezen zouden geven die ze maar wilde, en alle rekeningen zouden betalen die ze voor Sara’s onkosten aan hen opstuurde. Hijzelf zou Sara twee keer per week schrijven en ze kon alles krijgen wat ze vroeg.

‘Ze is een verstandig klein ding en ze wil nooit iets wat onveilig is,’ zei hij.

Toen ging hij met Sara naar haar kamer en ze namen afscheid van elkaar. Sara ging op zijn knie zitten en keek lang en indringend naar zijn gezicht.

‘Leer je me uit je hoofd, kleine Sara?’ vroeg hij terwijl hij over haar zwarte haar streek.

‘Nee,’ zei ze. ‘Ik ken je uit mijn hoofd. Je zit in mijn hart.’ En ze sloegen hun armen om elkaar heen alsof ze elkaar nooit meer los zouden laten.

Toen kapitein Crewe wegreed, zat Sara bij het raam van haar zitkamer. Haar ogen volgden de taxi tot hij de hoek van het plein om was.

Emily zat naast haar en keek mee.

Juffrouw Minchin stuurde haar jongere zus, juffrouw Amelia, naar boven, om te kijken wat het kind uitvoerde. Die ontdekte dat ze niet naar binnen kon.

‘Ik heb de deur op slot gedaan,’ zei een vreemd, beleefd stemme-

tje daarbinnen. 'Ik wil even helemaal alleen zijn, alstublieft.'

Juffrouw Amelia was een mollige vrouw die altijd alles deed wat haar zus zei. Ze was verreweg de aardigste van de twee, maar ze durfde nooit tegen juffrouw Minchin in te gaan. Ze liep zachtjes weer naar beneden en zag er bijna geschrokken uit.

'Een vreemd kind, zus,' zei ze. 'Ze heeft zichzelf opgesloten en ze maakt geen geluid.'

'Dat is in elk geval beter dan te schoppen en te krijsen, zoals sommigen doen,' zei juffrouw Minchin. 'Ik had verwacht dat zo'n verwend kind als zij het hele huis in rep en roer zou brengen. Als er ooit een kind in alles haar zin krijgt, is zij het wel.'

'Vanochtend heb ik haar koffers opengemaakt en haar spullen opgeruimd,' zei juffrouw Amelia. 'Ik heb nog nooit zoiets gezien: sabelbont en hermelijn op haar mantels en echt Valenciennes kant op haar ondergoed. Jij hebt haar ook al een paar van die kleren zien dragen. Wat vind jij ervan?'

'Ik vind ze volslagen belachelijk,' zei juffrouw Minchin scherp. 'Maar ze zullen er erg goed uitzien als we de schoolkinderen op zondag naar de kerk brengen, met haar voor in de rij, uitgedost als een kleine prinses.'

Boven in de afgesloten kamer zaten Sara en Emily op de grond en staarden naar de hoek van het plein waar de taxi om was verdwenen, terwijl kapitein Crewe steeds nog achterom bleef kijken en zwaaide, alsof hij het niet kon verdragen daarmee op te houden.

EEN FRANSE LES

Toen Sara de volgende ochtend het klaslokaal binnenkwam, keek iedereen haar met grote ogen aan, want elke leerling – van Lavinia Herbert, die al bijna dertien was – dus haast volwassen, vond ze zelf – tot Lottie Legh, pas vier en de kleinste van de school, had al veel over haar gehoord. Ze waren er allemaal zeker van dat juffrouw Minchin *die nieuwe* beschouwde als een aanwinst voor de school. Een paar meisjes hadden zelfs een glimp opgevangen van Sara's Franse dienstmeisje, Mariëtte, toen die 's avonds aankwam.

Het was Lavinia gelukt om Sara's kamer voorbij te lopen toen de deur daar openstond en ze had gezien dat Mariëtte een doos uit een dure winkel opendeed die te laat was aangekomen.

'Hij zat vol onderrokken met kanten franjes eraan, rijen franjes,' fluisterde ze, diep gebogen over haar aardrijkskundeboek tegen haar vriendin Jessie. 'Ik zag hoe ze die uitschudde. En ik hoorde juffrouw Minchin tegen juffrouw Amelia zeggen dat de kleren van *die nieuwe* zo duur waren, dat ze het belachelijk vond voor een kind. Mijn

mama zegt altijd dat kinderen eenvoudig gekleed moeten zijn... Kijk, ze heeft zo'n onderrok aan. Ik zag het toen ze ging zitten.'

'En ze draagt zijden kousen!' fluisterde Jessie, ook diep over haar aardrijkskundeboek gebogen. 'En wat een kleine voeten heeft ze! Ik heb nog nooit zulke kleine voeten gezien.'

'O,' snoof Lavinia verachtelijk, 'dat lijkt maar zo door haar schoenen. Mijn mama zegt dat zelfs grote voeten klein lijken, als je een slimme schoenmaker hebt. Mooi vind ik haar niet trouwens. Haar ogen hebben zo'n rare kleur.'

'Ze is niet mooi zoals andere mensen mooi zijn,' zei Jessie, terwijl ze keurend rondkeek, 'maar ze heeft iets waardoor je steeds naar haar wil kijken. Ze heeft lange wimpers en haar ogen zijn bijna groen.'

Sara zat rustig op haar stoel te wachten tot ze te horen kreeg wat ze moest doen. Ze was bij het bureau van juffrouw Minchin gezet. Al die glurende ogen deden haar niets, ze keek rustig terug en vroeg zich af waar die kinderen aan dachten en of ze juffrouw Minchin wel aardig vonden en of ze het leuk hadden op de kostschool, en of een van hen net zo'n lieve papa had als zij. Die ochtend had ze een lang gesprek gehad met Emily over haar eigen vader.

'Hij is nu op zee, Emily,' had ze gezegd. 'En wij moeten heel goede vriendinnen voor elkaar zijn en elkaar alles vertellen. Kijk me eens aan, Emily. Je hebt de mooiste ogen die ik ooit heb gezien – maar ik wou wel dat je kon praten.'

In haar fantasie was het of Emily leefde en haar echt hoorde en begreep. Toen Mariëtte haar de donkerblauwe schooljurk had aangedaan en haar zwarte haar had opgebonden met een donkerblauw lint, liep Sara naar Emily, die op een eigen stoeltje zat, gaf haar een boek en fluisterde: 'Dat kun je lezen terwijl ik weg ben.'

Toen ze merkte dat Mariëtte haar nieuwsgierig bekeek, nam ze haar in vertrouwen.

‘Weet je wat ik denk over poppen, Mariëtte,’ zei ze, ‘ik denk, nee, ik *geloof*, dat ze dingen kunnen die ze ons niet vertellen. Misschien kan Emily wel lezen en praten en lopen, maar ze doet het alleen als er *geen* mensen in de kamer zijn. Dat is haar geheim. Want als mensen wisten dat poppen dingen konden *doen*, zouden ze poppen laten *werken*. Dus misschien hebben alle poppen elkaar beloofd alles geheim te houden. Als je in de kamer blijft, zal Emily daar gewoon zitten en voor zich uit staren; maar als je naar buiten gaat, zal ze misschien beginnen te lezen, of uit het raam gaan kijken. Als ze dan een van ons hoorde aankomen, zou ze terugrennen, in haar stoel springen en doen alsof ze daar de hele tijd was geweest.’

‘O, la la. Wat een grappig kind!’ zei Mariëtte in het Frans tegen zichzelf, en toen ze naar beneden ging, vertelde ze erover in de keuken. Ze begon dat vreemde kleine meisje met haar intelligente gezichtje en haar goede manieren aardig te vinden. Ze had eerder voor kinderen gezorgd die niet zo beleefd waren. Sara zei steeds zacht tegen haar: ‘Alsjeblieft, Mariëtte’ of ‘Dank je wel, Mariëtte.’ Dat was fijn.

Mariëtte vertelde het keukenpersoneel dat Sara haar bedankte alsof ze een dame bedankte. ‘En ze lijkt zelf wel een kleine prinses,’ zei Mariëtte. Ze was blij met haar nieuwe meesteresje en haar nieuwe werkplek.

Nadat Sara een paar minuten op haar stoel in het klaslokaal had gezeten, aangestaard door alle andere leerlingen, tikte juffrouw Minchin waardig op haar bureau. ‘Jongedames,’ zei ze, ‘ik wil jullie graag even voorstellen aan een nieuwe klasgenoot.’

Elk meisje stond op. Sara ook.

‘Ik verwacht dat jullie allemaal heel aardig zullen zijn voor juffrouw Crewe; ze is hier nog maar net aangekomen, helemaal uit India. Zodra de lessen voorbij zijn, kunnen jullie kennis met elkaar maken.’

De leerlingen bogen, en ook Sara maakte een kleine buiging. Toen gingen ze zitten en begon het staren opnieuw.

‘Sara,’ zei juffrouw Minchin op haar afgemeten manier, ‘kom eens hier.’ Ze had een boek gepakt en sloeg de bladzijden om.

Sara liep beleefd naar haar toe.

‘Omdat je vader een Frans dienstmeisje voor je heeft aangenomen,’ begon juffrouw Minchin, ‘neem ik aan dat hij wil dat je de Franse taal leert.’

Sara keek haar wat verbaasd aan. ‘Ik denk dat hij haar heeft aangenomen,’ zei ze, ‘omdat hij dacht dat ik haar aardig zou vinden, juffrouw Minchin.’

‘Ik ben bang,’ zei juffrouw Minchin met een wat wrange glimlach, ‘dat hij je altijd erg heeft verwend en dat je daardoor *denkt*, dat dingen worden gedaan omdat jij ze leuk of aardig vindt. *Ik* denk dat je vader wilde dat je Frans leerde.’

Als Sara ouder was geweest of minder beleefd, had ze haar situatie in een paar woorden kunnen uitleggen. Maar juffrouw Minchin was zo streng en indrukwekkend en ze leek er zo absoluut zeker van dat Sara helemaal niets van Frans wist, dat het bijna onbeleefd leek om haar te corrigeren.

In werkelijkheid kon Sara zich niet herinneren dat ze ooit *geen* Frans had gekend. Haar vader babbelde al in het Frans tegen haar, toen ze nog een baby was. Haar moeder kwam uit een Franse familie en kapitein Crewe had zijn vroege kindertijd in Frankrijk doorgebracht en sprak vloeiend Frans, dus had Sara altijd wel Frans gehoord en gesproken.

‘Ik... ik heb wel nooit echt Frans *geleerd*, maar... eh...’ begon ze wat verlegen een poging te doen het recht te zetten. Vergeefs.

Een van juffrouw Minchins grootste geheime ergernissen was, dat ze zelf geen Frans sprak en dat wilde verbergen.

‘Daarom,’ zei ze. ‘Als je het nog niet geleerd hebt, moet je nu meteen beginnen. De Franse leraar, monsieur Dufarge, kan over een paar minuten hier zijn. Neem dit boek mee en bekijk dat alvast maar.’

Sara’s wangen gloeiden. Ze ging terug naar haar stoel en sloeg het boek open. Ze keek met opgetrokken wenkbrauwen naar de eerste pagina. Ze wist dat het onbeleefd zou zijn om te gaan lachen en wilde niet onbeleefd lijken. Maar het was wel idioot om te merken dat er van haar verwacht werd een bladzijde te bestuderen waarop stond wat de woorden voor ‘de vader’ en ‘de moeder’ in het Frans waren.

Juffrouw Minchin keek haar onderzoekend aan.

‘Je ziet er nogal verontrust uit, Sara,’ zei ze. ‘Het spijt me dat je het idee om Frans te leren niet zo leuk vindt als je dacht.’

‘O, ik vind het erg leuk,’ antwoordde Sara, ‘maar eigenlijk...’

‘Geen gemaar,’ zei juffrouw Minchin. ‘Kijk in je boek.’

Sara deed wat ze zei, en ze glimlachte zelfs niet toen ze zag dat *le fils* ‘de zoon’ betekende, en *le frère* ‘de broer.’

Als monsieur Dufarge komt, dacht ze, kan ik het hem duidelijk maken.

En dat gebeurde kort daarna. Monsieur Dufarge was een bijzonder aardige, verstandige Fransman van middelbare leeftijd en hij keek geïnteresseerd naar Sara, die beleefd probeerde verdiept te lijken in haar boek met overbekende woordjes.

‘Is dat een nieuwe leerling voor mij, madame?’ vroeg hij aan juffrouw Minchin. ‘Dat zou me plezier doen.’

‘Haar vader, kapitein Crewe, wil heel graag dat ze met Frans begint. Maar ik ben bang dat ze er geen zin in heeft. Ze lijkt niet al te enthousiast,’ zei juffrouw Minchin.

‘Dat spijt me, mademoiselle,’ zei hij vriendelijk tegen Sara. ‘Misschien kan ik je, als we samen beginnen het te bestuderen, laten zien dat het een magnifieke taal is.’